

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **R. M.**, zast. Mgr. René Gemmelem, advokátem se sídlem Poštovní 2, Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, čj. KUOK 93818/2012, sp. zn. KÚOK/71830/2012/ODSH-SD/7469, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 4. 8. 2014, čj. 76 A 37/2012-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci (dále jen „krajský soud“) ze dne 4. 8. 2014, čj. 76 A 37/2012-33 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2012, čj. KUOK 93818/2012, sp. zn. KÚOK/71830/2012/ODSH-SD/7469, kterým žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Hranice, odboru dopravy (dále jen „městský úřad“), ze dne 27. 7. 2010, čj. OD/11144/12-6/Lš-82, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím městský úřad uznal stěžovatele vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. Zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit

porušením § 18 odst. 4 téhož zákona tím, že „dne 4. 6. 2012 v 8.32 hod. na silnici II/438 u odbočky k obci Rakov v obci Býškovice ve směru na Bystřici pod Hostýnem, kde při řízení vozidla Škoda Fabia rž X překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci, stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/hod., a policisté mu měřičem rychlosti MicroDigiCam LTI naměřili rychlost 77 km/hod., po odečtení povolené tolerance radaru nejméně 74 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km/hod. a více a dopustil se uvedeného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců dvakrát a vícekrát“. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 4000 Kč a sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu 4 měsíců dle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), a § 125c odst. 4 písm. e), odst. 5 zákona o silničním provozu.

II. Obsah kasační stížnosti

[2] Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Namítl provedení ústního jednání ve správním řízení bez jeho přítomnosti; v době doručování předvolání na jednání byl na dovolené v zahraničí a ve schránce mu nebyla zanechána žádná výzva s poučením. Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatel měl postupovat dle § 24 odst. 2 a § 41 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť na stěžovatele nelze, a to ani zákonem, přenášet povinnost namítat v „koncentračních lbůtách“ neplatnost doručení; v opačném případě je § 24 odst. 2 správního řádu protiústavní. Spravedlnost procesu musí být zachována bez ohledu na aktivitu či pasivitu účastníka řízení.

[4] Dle stěžovatele bylo procesní vadou řízení, pokud mu městský úřad neumožnil před vydáním rozhodnutí prostudovat správní spis a závěrem se k věci vyjádřit. Uvedená dvě práva mu vznikla až po skončení dokazování, proto až v tomto okamžiku bylo povinností městského úřadu poučit jej o možnosti obě procesní práva vykonat; nebyl-li stěžovatel ústnímu jednání přítomen, mělo být poučení zasláno poštou. Poučení učiněné před skončením dokazování (např. podané současně s vyrozuměním o zahájení přestupkového řízení) je bez právního významu. Stěžovatel poukázal na obdobnou nemožnost dát poučení o právu podat odvolání proti rozhodnutí o přestupku dříve, než je vyhlášeno rozhodnutí.

[5] Stěžovatel též argumentoval nedostatečně zjištěným skutkovým stavem. Úřední záznamy, ze kterých městský úřad vycházel, „nemohou být platným důkazním prostředkem“. Nelze souhlasit s krajským soudem, že fotografie s naměřenými údaji o rychlosti stěžovatelova vozidla je nezpochybnitelným důkazem o rychlosti vozidla. Dle stěžovatele nebylo prokázáno, jakou rychlostí vozidlem jel, neboť bylo třeba (dále) „prokázat, že měřicí zařízení měřilo správně a přesně“, a to doložením platné kalibrace, ověření autorizovaným metrologickým střediskem a návodu k použití měřicího zařízení, provedením výslechu policisty k jeho postupu při měření (zda postup odpovídal návodu) a zjištěním, zda byl policista proškolen k použití daného měřicího zařízení; poslední tři důkazy městský úřad neprovedl. Správnost výsledku měření je dle ověřovacího listu ze dne 5. 1. 2012 (pozn. správně 29. 11. 2011) vázána na postup v souladu s návodem, proto bylo nezbytné ke zjištění správnosti měření provést výslech policisty a konfrontovat jej s návodem. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem krajského soudu, že bylo na stěžovateli, aby namítl konkrétní porušení návodu při měření. Stěžovatel dále vytkl krajskému soudu, že nelze presumovat, že měření provádí vždy jen řádně proškolení policisté. Neakceptoval závěr krajského soudu, dle kterého měl v případě nesouhlasu s výsledky měření postupovat dle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii.

pokračování

[6] Stěžovatel označil za nepřesný a nedostatečný popis místa přestupku ve skutkové větě rozhodnutí městského úřadu; je nutné uvedení GPS souřadnice. Jednoznačné určení místa přestupku je nezbytné pro zjištění nejvyšší povolené rychlosti, neboť i v obci může být povolená rychlost 70 km/hod.; fotografie s cedulí začátku obce nic nevyovídá o nejvyšší povolené rychlosti v měřeném úseku. Městský úřad si měl vyžádat „*zprávu odboru silničního hospodářství*“, jaká je v daném místě nejvyšší povolená rychlost.

[7] Stěžovatel dále namítl nesprávnost specifikace recidivy toliko v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů; předchozí přestupek zakládající recidivu je nutno uvést ve výroku rozhodnutí (jak je tomu u trestních rozsudků), a to zpravidla slovy „*přesto, že byl rozhodnutím správního orgánu XY uznán vinným ze spáchání přestupku dle § XZ...*“.

[8] Za nezákonnou považoval stěžovatel uloženou sankci, kterou správní orgány údajně odůvodnily tím, že stěžovatel byl „*vybodován*“. Jedná se dle stěžovatele o nepravdivou skutečnost, neboť došlo ke zrušení jednoho z rozhodnutí zakládajících bodový přípis – rozhodnutí Městské policie Orlová ze dne 4. 11. 2011 rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje MSK 120316/2012, DSH/29518/2012/Slo. Za absurdní označil stěžovatel úvahu krajského soudu, že měl v žalobě uvést, zda a kdy nabylo toto (jím i předložené) rozhodnutí právní moci; dle stěžovatele uvedené rozhodnutí nabylo právní moci doručením, přičemž nic nebránilo krajskému soudu vyžádat si toto rozhodnutí s doložkou právní moci od Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nebo si od Městského úřadu v Orlové vyžádat zprávu o stavu bodů stěžovatele v registru řidičů ke dni rozhodování žalovaného. Stěžovatel ke kasační stížnosti „*opatrnosti*“ předložil rozhodnutí Městského úřadu Orlová ze dne 12. 11. 2013 (pozn. tímto rozhodnutím byly zamítnuty stěžovatelovy námitky proti záznamům jeho bodů v registru řidičů) a vyrozumění Městského úřadu Orlová ze dne 4. 9. 2013 (pozn. dle něj byl stěžovateli dne 3. 9. 2013 vymazán záznam - 2 body - za přestupek spáchaný dne 22. 10. 2012, a to na základě rozhodnutí Krajského úřadu Ostrava čj. MSK 100817/2013). Dle stěžovatele bylo doloženo, že k jeho „*vybodování*“ nedošlo.

III. Vyjádření žalovaného

[9] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že kasační námitky stěžovatele jsou shodné s jeho námitkami žalobními, ke kterým se žalovaný vyjádřil a považuje je za nedůvodné; jako nedůvodné vyhodnotil žalobní námitky i krajský soud a žalovaný se s tímto hodnocením ztotožňuje.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky pro projednání kasační stížnosti, a proto přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu – při současném přezkumu *ex officio* dle ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. - v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů. Kasační stížnost není důvodná.

IV.A Námitka neúčinného doručení a nezákonnosti ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele

[11] Stěžovatel namítal neúčinnost doručení zásilky dne 27. 6. 2012 a nezákonné provedení ústního jednání v jeho nepřítomnosti s tím, že byl v době doručování v zahraničí na dovolené a nebyla mu zanechána výzva poštovního doručovatele. Nesouhlasil s tím, že by podmínkou úspěšného zpochybnění doručování měl být postup

dle § 24 odst. 2 správního řádu, resp. že by mohl zpochybnit doručení fikcí je ve lhůtě stanovené v § 41 odst. 2 správního řádu.

[12] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel v oznámení přestupku, které s ním sepsala Policie ČR po zastavení jeho vozidla dne 4. 6. 2012, uvedl jako své trvalé bydliště adresu Š., S. 305. Policie ČR zjistila z registru řidičů adresu trvalého bydliště stěžovatele O. 904, O. Na takto zjištěnou adresu bylo stěžovateli městským úřadem zasláno oznámení o zahájení řízení o přestupku, ve kterém bylo i předvolání stěžovatele k ústnímu jednání na den 24. 7. 2012; jednalo se o zásilku do vlastních rukou, u níž nebylo vyloučeno uložení, a již městský úřad žádal v případě nevyzvednutí vrátit zpět. Dle vrácené obálky založené ve spise byla zásilka doručována poštovním doručovatelem dne 27. 6. 2012, stěžovatel nebyl zastížen, proto mu byla ve schránce zanechána výzva a zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí téhož dne. Dle písemného prohlášení doručujícího orgánu (na obálce) byla zásilka poté vrácena dne 10. 7. 2012 městskému úřadu z důvodu jejího nevyzvednutí stěžovatelem ve lhůtě 15 dnů. Dne 24. 7. 2012 provedl městský úřad ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele a ve věci rozhodl. Dne 27. 7. 2012 vyhotovil městský úřad písemné rozhodnutí ve věci stěžovatelova přestupku; to bylo doručováno na tutéž adresu a stěžovatel si na základě výzvy uloženou zásilku vyzvedl 1. 8. 2012. Stěžovatel podal proti rozhodnutí včasné odvolání označené jako „odpor“, ve kterém uvedl jako své bydliště shodnou adresu; v odvolání úvodem konstatoval: „*S ohledem na fyzickou nepřítomnost v místě bydliště v době do 24. 7. 2012, z důvodu dovolené, jsem nebyl objektivně s to převzít doporučenou zásilku a proto radež z mé strany až nyní*“. Žalovaný ve svém rozhodnutí na toto tvrzení reagoval tím, že stěžovatel měl v případě prokazatelné nepřítomnosti v místě trvalého pobytu v době doručování postupovat dle § 24 odst. 2 správního řádu. Ze soudního spisu krajského soudu zdejší soud zjistil, že v žalobě stěžovatel namítl, že se z důvodu dovolené v době doručování zásilky s předvoláním na ústní jednání v místě bydliště nezdržoval (k případné aplikaci § 24 odst. 2 správního řádu se nijak nevyjádřil).

[13] Na základě těchto zjištěných skutečností Nejvyšší správní soud konstatuje, že je správný závěr krajského soudu o řádném doručení stěžovateli zásilky o zahájení přestupkového řízení spolu s předvoláním na ústní jednání dle § 24 odst. 1 správního řádu, tj. desátým dnem od připravení zásilky k vyzvednutí.

[14] Stěžovateli bylo doručováno řádně na adresu jeho bydliště, kterou ve správním řízení ani později před správními soudy nepopíral. Krajský soud správně uvedl, že pokud stěžovatel považoval náhradní doručení zásilky za nezákonné, měl postupovat dle § 24 odst. 2 správního řádu; stěžovatel však žádnou žádost o určení neplatnosti doručení (ať již samostatně nebo v rámci textu odvolání) na ochranu svých (tvrzených) práv ve smyslu citovaného ustanovení nepodal. Zdejší soud rovněž shledal správným hodnocení krajského soudu, že stěžovatel (ani) v (samotném) přestupkovém řízení nijak konkrétně netvrdil a neprokázal nemožnost si zásilku doručovanou mu dne 27. 6. 2012 převzít. I dle zdejšího soudu je zřejmé, že stěžovatel podal odvolání, v němž toliko uvedl, že byl do 24. 7. 2012 na dovolené v zahraničí; z tvrzení stěžovatele nevyplývalo, jak dlouho jeho dovolená trvala, resp. zda vůbec trvala i v den doručování zásilky dne 27. 6. 2012 (tj. měsíc před stěžovatelem tvrzeným koncem dovolené), a stěžovatel nijak nedoložil, že by k čerpání nějaké dovolené znemožňující mu převzetí zásilky skutečně došlo. Samo obecné konstatování stěžovatele o čerpání dovolené „do 24. 7. 2012“ nemohlo založit pro správní orgány důvodné pochybnosti o nemožnosti stěžovatele si zásilku převzít a nemohlo vést ke zvrácení účinků náhradního doručení. Ostatně i v žalobě a kasační stížnosti stěžovatel setrval pouze na tomto obecném tvrzení bez jakékoliv konkretizace a návrhu odpovídajících důkazů. Námitka stěžovatele o nemožnosti jej vázat lhůtou dle § 41 odst. 2 správního řádu je proto zcela nedůvodná; stěžovatel nejenže nebyl schopen unést břemeno tvrzení a břemeno důkazní v patnáctidenní lhůtě (po odpadnutí překážky) dle § 41 odst. 2

pokračování

správního řádu, ale nebyl tak schopen učinit dosud. Z uvedených důvodů není ani třeba jakkoliv se vyjadřovat k námitce stěžovatele o možné protiústavnosti § 24 odst. 2 správního řádu.

[15] Námitka o nezanechání výzvy dne 27. 6. 2012 ve schránce stěžovatele byla vznesena až v kasační stížnosti, ač ji stěžovatel mohl vznést již dříve (zvláště v tak obecné podobě, v jaké ji podává); jde o námitku novou a nepřipustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Jde navíc z pohledu zdejšího soudu o námitku zjevně účelovou, což lze dovodit i ze skutečnosti, že další zásilka s rozhodnutím městského úřadu o stěžovatelově přestupku byla doručována obdobným způsobem a stěžovatel si uloženou zásilku vyzvedl na základě ve schránce zanechané výzvy.

[16] Dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona [o] *přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.* Městský úřad mohl provést ústní jednání bez přítomnosti stěžovatele, neboť stěžovatel byl k ústnímu jednání řádně předvolán, zásilka s předvoláním mu byla doručena v souladu se zákonem fikcí a s dostatečným předstihem, avšak on jako předvolaný se bez náležité omluvy či důležitého důvodu (který by tvrdil a prokázal) na ústní jednání nedostavil.

IV.B Námitka neumožnění uplatnění procesního práva vyjádřit se a nahlížet do spisu

[17] Dle stěžovatele mu nebylo městským úřadem umožněno před rozhodnutím se k věci vyjádřit a prostudovat si spis; k uplatnění těchto práv měl být vyzván až po skončení dokazování, neboť dříve mu tato práva nevznikla. Nebyl-li stěžovatel přítomen ústnímu jednání, poučení mu mělo být doručeno písemně.

[18] Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že městský úřad doručil (fikcí) stěžovateli oznámení o zahájení řízení o přestupku spolu s předvoláním k ústnímu jednání (čl. 14), ve kterém jej (mimo jiné) odkazem na § 36 správního řádu a slovním vyjádřením poučil o jeho právech navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, vyjádřit ve věci své stanovisko a před vydáním rozhodnutí ve věci se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí; dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona jej poučil o možnosti provést ústní jednání v jeho nepřítomnosti, odmítne-li se dostavit bez závažných důvodů nebo bez náležité omluvy. Dne 24. 7. 2012 provedl městský úřad ústní jednání v nepřítomnosti stěžovatele; dle protokolu (čl. 15) se stěžovatel bez omluvy nedostavil; při jednání bylo provedeno dokazování (čtení konkrétních listin), po kterém městský úřad konstatoval, že stěžovateli byla v souladu s § 36 správního řádu dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, které však nevyužil. Dnem 27. 7. 2012 datoval městský úřad písemné vyhotovení rozhodnutí (čl. 16 a 17), proti kterému podal stěžovatel odvolání (čl. 18). V něm kromě věty o nepřítomnosti v místě bydliště z důvodu dovolené (srov. zde citaci v odst. [12]) uvedl pouze: „*Odvodnění: jsem řidič 'na spotřebu', nebourám, nepiji alkohol za volantem, pouštím chodce na přechodu, body mám za volání bez HF sady a díky své nepozornosti jsem si přehlédl ceduli obec. Musím vozit matku do nemocnice. Dítě do školky. Jako obchodní zástupce/OSVČ bez ŘP ztrácím možnost obživy a společenského uplatnění a nemám šanci pro pracovní uplatnění. Žádám o přebodnocení stanoviska a podávám odpor proti rozhodnutí.*“ O odvolání rozhodl žalovaný dne 31. 10. 2012 (čl. 20 a 21).

[19] Na podkladě takto ze spisu zjištěných skutečností se zdejší soud ztotožnil se závěrem krajského soudu o nedůvodnosti námitky stěžovatele o zkrácení jeho procesních práv.

[20] Krajský soud správně poukázal na skutečnost, že stěžovateli byla zásilka s oznámením o zahájení řízení spolu s předvoláním k ústnímu jednání a s řádným a dostatečným poučením

o jeho procesních právech dle § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, jakož i poučením o možnosti provedení ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele dle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu doručena, a to tzv. náhradním způsobem (srov. zde odst. [13] a [14]); není-li fikce doručení vyvrácena, jedná se o řádné a zákonné doručení, při kterém nutno vycházet ze skutečnosti, že se stěžovatel mohl s písemností v zásilce (včetně poučení) seznámit.

[21] Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243, ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28, nebo ze dne 22. 7. 2010, čj. 5 As 17/2010-111). Specifikum řízení o přestupku spočívá v tom, že je vždy třeba nařídit jednání (§ 74 odst. 1 přestupkového zákona). Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění; smyslem ústního jednání je právě shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48, ze dne 2. 10. 2013, čj. 6 As 29/2013-87, nebo ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Realizace práv upravených v § 73 odst. 2 zákona o přestupcích a § 36 odst. 3 správního řádu se tak pravidelně odehrává buď ještě před konáním ústního jednání, nebo v jeho průběhu. Jakmile je přestupek při ústním jednání v dostatečném rozsahu projednán, vydá správní orgán rozhodnutí ve věci. Projednání věci přitom může proběhnout v nepřítomnosti obviněného z přestupku (§ 74 odst. 1 přestupkového zákona).

[22] Městský úřad při svém rozhodování vycházel z důkazů, které byly ve správním spise založeny již před předvoláním stěžovatele k ústnímu jednání; při ústním jednání ani poté nebyly provedeny žádné doplňující důkazy. Je tedy zřejmé, že stěžovatel měl možnost se se všemi podklady rozhodnutí seznámit již během ústního jednání, avšak této možnosti nevyužil (ač byl řádně předvolán k ústnímu jednání, bez omluvy se nedostavil a závažný důvod absence nedoložil). Nebylo přitom povinností městského úřadu znovu po skončení ústního jednání stěžovatele písemně obesílat s opakovaným poučením o možnosti nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu; v projednávané věci nenastala situace, kdy by městský úřad poučoval stěžovatele o jeho právu seznámit se s podklady rozhodnutí ještě před jejich úplným shromážděním.

[23] Je třeba dále uvést, že dle správního spisu byla zjištění městského úřadu provedena tak, že nebylo pochybnosti o průběhu skutku, v němž byl přestupek shledán. Z podkladů shromážděných ve správním spise mohl městský úřad vycházet, neboť nebudily pochybnosti ani se nejevily rozpornými. Smyslem ustanovení § 74 odst. 1 přestupkového zákona je přitom umožnit účastníkovi řízení (zde stěžovateli), aby mohl uplatnit výhrady a učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, čj. 1 As 19/2005-71, nebo ze dne 22. 7. 2010, čj. 5 As 17/2010-111); skutková zjištění o přestupku však stěžovatel nezpochybnil ani ve svém následném odvolání.

[24] Nejvyšší správní soud rovněž poukazuje na zásadu jednoty správního řízení a na výjimku ze zásady koncentrace řízení v přestupkových věcech (§ 82 odst. 4 správního řádu). Stěžovatel si zásilku s rozhodnutím městského úřadu vyzvedl dne 1. 8. 2012 a poté podal odvolání. V průběhu celého odvolacího řízení, resp. již po vyzvednutí zásilky s rozhodnutím

pokračování

městského úřadu, mohl plně uplatňovat svá procesní práva, včetně práva nahlížet do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí ve věci, vznášet k obsahu spisu námitky, jakož i navrhopvat či předkládat důkazy (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 As 24/2013-28, ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19, nebo ze dne 23. 1. 2014, čj. 9 As 128/2013-45). Stěžovatel však, ač si vědom přestupkového řízení a rozhodnutí městského úřadu, svého práva nahlížet do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí městského úřadu nevyužil; ve svém krátkém písemném odvolání konstatoval toliko skutečnosti zde citované v odst. [18].

[25] Ve shodě s krajským soudem je tak třeba uzavřít, že stěžovatel sám byl pasivní a nevyužil jemu zákonem zaručeného práva nahlížet do spisu a seznámit se s podklady rozhodnutí; k porušení jeho procesních práv ze strany správních orgánů nedošlo.

IV.C Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nepoužitelnosti důkazů

[26] Stěžovatel dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav, konkrétně tvrdil nepoužitelnost úředních záznamů jako důkazních prostředků a nesouhlasil s tím, že by nemohlo dojít ke zpochybnění důkazu - fotografie s naměřenými údaji o rychlosti stěžovatelova vozidla. Dle stěžovatele měl být proveden důkaz návodem k rychloměru, výsledkem policisty a mělo být zjišťováno proškolení policisty. Dle stěžovatele nelze akceptovat, že měl v případě nesouhlasu s výsledky měření postupovat dle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, neboť nevyužití takového postupu dle něj neznamená nevyvratitelnost měření v přestupkovém řízení.

[27] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel ve správním řízení nevznesl žádnou z těchto námitek a důkazních návrhů, proto se k nim nemohly správní orgány nijak vyjádřit. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgány při rozhodování vycházely z podkladů: oznámení přestupku sepsané dne 4. 6. 2012 po zastavení stěžovatelova vozidla (v něm je specifikace skutku s vyjádřením stěžovatele „*Nejsíml značka obce*“ a podpisy stěžovatele a zasahujícího policisty), záznam o přestupku s fotografií stěžovatelova vozidla v zastavěné části obce a s údaji o jeho vozidle a o naměřené rychlosti jeho vozidla, fotodokumentace – 5 fotografií (zachycen stěžovatel a jeho vozidlo ze dvou stran, zachycen začátek obce Býškovice s vodorovnou značkou nejvyšší povolené rychlosti 50 km/hod. umístěnou vedle svislé značky začátek obce, a dále zachycen konec obce s částí měřeného úseku a se stanovištěm policie na konci zastavěné části obce), dva úřední záznamy ze dne 4. 6. 2012 zasahujících policistů, ověřovací list č. 8012-OL-70315-11 ze dne 29. 11. 2011 vydaný Českým metrologickým institutem o ověření užitého silničního laserového rychloměru s dobou platnosti do 28. 11. 2012, oznámení o přestupku Policie České republiky ze dne 13. 6. 2012 a výpis seznamu (třinácti) přestupků stěžovatele z evidence.

[28] Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše zjištěné skutečnosti ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správní orgány dostály své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu); ve správním spise se nachází dostatek podkladů ke zjištění skutečností odpovídajících skutkové podstatě přestupku a důkazní prostředky tvoří uzavřený celek. Stěžovatel ve správním řízení nevznesl žádná tvrzení ani důkazní návrhy, jimiž by založil důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Ze správního spisu plynou jasné důkazy, že stěžovatel řídil v zastavěné části obce rychlostí o 24 km/hod. vyšší než byla povolená rychlost 50 km/hod. Za takové situace správní orgány neměly důvod provádět další důkazy, konkrétně návodem k použití měřícího zařízení, výsledkem policisty k jeho postupu při měření a zjištěním, zda byl měřící policista proškolen.

Správní orgány jsou sice povinny si opatřovat podklady a důkazy pro svá rozhodnutí (§ 50 odst. 3 a § 52 správního řádu), avšak nelze z toho dovodit, že i v případě, kdy správní orgány nemají žádné důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních a o jejich právním posouzení, jsou přesto povinny pokračovat ve vyhledávání dalších důkazů (nadto za situace, kdy ani účastník řízení žádné relevantní námítky a důkazní návrhy nevznesl); nelze aprobovat takový extenzivní výklad procesních pravidel, který by ve svých důsledcích znemožnil účinný postih za protiprávní jednání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, čj. 10 As 25/2014-48).

[29] Stěžovatel vznesl výše uvedené námítky a důkazní návrhy až v řízení o žalobě. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu o nadbytečnosti provedení tří navrhovaných důkazů. Je třeba souhlasit s krajským soudem, že výtky uvedené v žalobním řízení byly jen obecné a nevyplývalo z nich, na základě čeho a proč vlastně stěžovatel považoval měření za nepřesné či postup při měření nesprávný; jednalo se spíše o ničím nepodložené spekulace (vykonstruované až pro účely soudního řízení), jimiž chtěl stěžovatel navzdory jasnému důkaznímu materiálu ve správním spise zvrátit výsledek přestupkového řízení ve svůj prospěch zásahem krajského soudu. Krajský soud však není správním orgánem třetího stupně, nýbrž přezkoumává zákonnost napadeného pravomocného rozhodnutí správního orgánu, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud nezávisle hodnotí správnost a úplnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem v mezích žalobních námitek a posuzuje, zda správními orgány zjištěný skutkový stav poskytoval dostatečný podklad pro závěry správního orgánu, o které bylo opřeno jeho rozhodnutí a zda tyto závěry ob stojí ve světle žalobních námitek. Řízení před správními soudy není pokračováním správního sankčního řízení, nýbrž soudní kontrolou jeho zákonnosti, vystavěnou na kasačním principu. Svě přezkumné povinnosti krajský soud dostal, neboť nic nenasvědčovalo tomu, že by zde byly (a to i v soudním řízení) o měření jakékoliv relevantní a věrohodné pochybnosti. Jak již krajský soud správně uvedl, není smyslem výslechu, aby stěžovatel zkoušel policistu ze znalosti návodu k obsluze měřicího přístroje, když neuvedl ani žádné věrohodné argumenty, jimiž by znalosti u zasahujícího policisty zpochybnil (srov. též již odkazovaný rozsudek čj. 10 As 25/2014-48); kalibrace měřicího přístroje přitom byla dostatečně prokázána ověřovacím listem ze dne 29. 11. 2011 (rychloměr dle něj splňoval všechny podmínky dle platných předpisů a byl použit v době platnosti ověření Českým metrologickým institutem - § 11 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii). Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatel žádné konkrétní argumenty, kterými by došlo ke zpochybnění „správnosti a přesnosti“ měření neuvedl ani v kasační stížnosti; toliko znovu vznesl obecné úvahy o hypotetické možnosti nedostatku proškolení policisty a nerespektování manuálu při měření.

[30] Záznam o přestupku s fotografií stěžovatelova vozidla v zastavěné části obce a s údaji o jeho vozidle a o naměřené rychlosti jeho vozidla jistě není nezpochybnitelným důkazem, avšak v projednávané věci je zřejmé, že ve správním řízení stěžovatel proti tomuto záznamu neuvedl žádné relevantní námítky ani důkazy k jeho zpochybnění a záznam nebyl jediným důkazem vedoucím k závěru správních orgánů o naplnění všech znaků přestupku. Ani v řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem stěžovatel nepřednesl konkrétní relevantní a věrohodná tvrzení, jimiž by mohl být uvedený záznam zpochybněn.

[31] Také námitka stěžovatele o nepoužitelnosti úředních záznamů sepsaných zasahujícími policisty jako důkazních prostředků je nedůvodná. Úřední záznamy byly čteny při ústním jednání u městského úřadu (srov. protokol z ústního jednání), jsou založeny ve správním spise a stěžovatel měl možnost se s nimi seznámit v průběhu správního řízení; správní orgány z nich proto mohly při rozhodování vycházet (nejedná se ani o podklady získané nezákonně). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku čj. 10 As 25/2014-48,

pokračování

„[ú]řední záznam doprovázený fotografickým materiálem má nesporně svou důkazní hodnotu, nota bene v situaci, kdy tam uvedená tvrzení přestupce žádným relevantním způsobem nepochybní, respektive úřední záznam sám obsahuje skutečnosti odpovídající neopakovatelným a neodkladným úkonům (zde fotografie z měřicího zařízení)“. Je třeba dodat, že stěžovatel nebyl postužen výhradně na základě těchto dvou úředních záznamů. Úřední záznamy nejsou v rozporu s dalšími důkazy obsaženými ve správním spise (zejména s fotodokumentací a záznamem o přestupku), naopak s nimi korespondují. V projednávané věci proto nebylo ani důvodu, aby správní orgány (a to ze své iniciativy, neboť stěžovatel sám ve správním řízení ničeho nenamítal) nebo krajský soud trvaly na jakémisi „prověření“ pravdivosti obsahu úředních záznamů výsledkem zasahujících policistů. Sám stěžovatel pak obsah úředních záznamů (z těch se podává, že maximální povolená rychlost na měřeném úseku obce byla 50 km/hod., stěžovateli byla naměřena rychlost 77 km/hod., nemohlo dojít k záměně řidiče ani vozidla, byla provedena fotodokumentace, stěžovatel se k přestupku doznal a chtěl věc řešit na místě, avšak s ohledem na opakování přestupku nemohla být věc řešena v blokovém řízení) nijak konkrétními námitkami nevyvracel.

[32] Stěžovatel neakceptoval závěr krajského soudu, že měl v případě nesouhlasu s výsledky měření postupovat dle § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii; nevyužití takového postupu dle stěžovatele neznamena nevyvratitelnost měření v přestupkovém řízení. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že krajský soud v napadeném rozsudku netvrdil možnost zpochybnit výsledky měření toliko postupem dle citovaného ustanovení (stanovíci: *U měřidel, pokud jsou používána za okolností, kdy nesprávným měřením mohou být významně poškozeny zájmy osob, je poškozená strana oprávněna vyžádat si jejich ověření nebo kalibraci a vydání osvědčení o výsledku.*). I dle zdejšího soudu si lze představit situace, kdy bude možno vyvrátit výsledky měření i jiným způsobem (postupem). Krajský soud pouze poukázal na možnost postupu dle citovaného ustanovení. V projednávané věci navíc nebyl ani krajským soudem shledán důvod ověřovat kalibraci rychloměru, neboť z provedeného dokazování (ve spojení s námitkami uplatňovanými stěžovatelem) žádné konkrétní námitky o nesprávnosti provedeného měření nebyly vzneseny.

IV.D Námitka nedostatečné specifikace místa spáchání přestupku

[33] Nejvyšší správní soud dále hodnotil kasační námitku o nezbytnosti určení místa přestupku pomocí GPS souřadnic ve skutkové větě rozhodnutí městského úřadu, a to za účelem zjištění nejvyšší povolené rychlosti na měřeném úseku. Dle stěžovatele měla být vyžádána „*zpráva odboru silničního hospodářství*“.

[34] Jak vyplývá ze správního a soudního spisu, tuto námitku stěžovatel nevznesl ve správním řízení ani v žalobě podané ke krajskému soudu dne 11. 12. 2012. Výtku o tom, že „*nebylo jednoznačně určeno místo přestupku, to lze jen GPS souřadnicemi*“ vznesl právní zástupce stěžovatele až při ústním jednání u krajského soudu dne 4. 8. 2014, a jedná se tak o opožděně uplatněný žalobní bod (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud proto postupoval správně, pokud se z tohoto důvodu námitkou nezabýval. Pro úplnost lze dodat, že provedení důkazu „*zprávou odboru silničního hospodářství*“ se stěžovatel domáhal až v kasační stížnosti. K tomuto důkaznímu návrhu se tak ani krajský soud nemohl vyjádřit a je mylnou představou stěžovatele, dle které zdejší soud, jenž vystupuje v pozici soudu kasačního a přezkoumává postup krajského soudu, by měl a mohl jako první (a tedy namísto správních orgánů a krajského soudu) takový důkaz provádět. Ve správním spise je dostatek podkladů pro závěr správních orgánů i krajského soudu o nejvyšší povolené rychlosti na měřeném úseku 50 km/hod.

IV.E Výtka proti nedostatečné specifikaci recidivy ve výroku správního rozhodnutí

[35] Dle stěžovatele pokud správní orgány dospěly k závěru o recidivním chování stěžovatele, měly jednoznačně předchozí přestupek zakládající recidivu specifikovat ve výroku rozhodnutí (obdobně jako je tomu v trestních rozsudcích) a nikoliv toliko v odůvodnění.

[36] Ze seznamu přestupků výpisu z evidenční karty stěžovatele, jež je založen ve správním spise, vyplývá, že stěžovatel se dopustil (před konáním ústního jednání městského úřadu dne 24. 7. 2012) celkem třinácti přestupků, z toho přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu se dopustil dne 30. 3. 2012; přestupek byl řešen blokovou pokutou Policií České republiky Frýdek-Místek.

[37] Z rozhodnutí městského úřadu v nyní projednávané věci vyplývá, že stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu, jenž stanoví: *Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h a více nebo mimo obec o 30 km.h a více.* Přestupku se měl stěžovatel dopustit jednáním připomenutým zdejší soudem zde v odst. [1]; ve výroku rozhodnutí městský úřad návazně na popis skutkové věty konstatoval, že se stěžovatel „dopustil uvedeného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců dvakrát a vícekrát“. Stěžovateli byla uložena pokuta 4 000 Kč dle odst. 4 písm. e) téhož ustanovení a současně mu městský úřad uložil sankci zákazu řízení motorových vozidel na 4 měsíce dle odst. 5 téhož ustanovení, které stanoví: *Tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, se uloží zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců.* V odůvodnění rozhodnutí městský úřad poukázal na seznam přestupků stěžovatele ve výpisu z evidenční karty stěžovatele a konstatoval, že dle něj se stěžovatel obdobného jednání dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců dvakrát a vícekrát. Žalovaný rozhodnutí městského úřadu (k odvolání stěžovatele) potvrdil; v odůvodnění svého rozhodnutí uložení sankce zákazu řízení motorových vozidel odůvodnil zněním § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a tím, že „[z] výpisu evidenční karty řidiče bylo zjištěno, že totožného přestupku se odvolatel dopustil dne 30. 3. 2012 a právě projednávaného přestupku se dopustil dne 4. 6. 2012“; „[t]oboto protiprávního jednání se během 12 měsíců dopustil dvakrát“.

[38] Ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu stanoví náležitosti výrokové části správního rozhodnutí a odst. 3 téhož ustanovení náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí (§ 51 přestupkového zákona stanoví subsidiární použití správního řádu pro přestupkové řízení). Podle § 77 přestupkového zákona [v]ýrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

[39] Na uvedeném základě se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěry krajského soudu, že bylo dostačující a v souladu se zákonem, pokud správní orgány v projednávané věci uvedly ve výroku rozhodnutí k ukládané sankci zákazu řízení motorových vozidel odkaz na § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu a slovní vyjádření „dopustil uvedeného přestupku v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců dvakrát a vícekrát“, pokud v odůvodnění rozhodnutí konkretizovaly, že stěžovatel se přestupku se stejnou právní kvalifikací dopustil v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát, přičemž k předchozímu spáchání došlo dne 30. 3. 2012.

[40] Nutno připustit, že městský úřad přesnou specifikaci předchozího shodně kvalifikovaného přestupku v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, avšak tuto chybu napravil žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí. Byl přitom dostačující odkaz žalovaného na předchozí

pokračování

přestupek spáchaný stěžovatelem dne 30. 3. 2012 (tj. bez uvedení orgánu rozhodujícího o tomto přestupku), neboť z takového údaje je jednoznačně patrné, k jakému z předcházejících protiprávních jednání stěžovatele správní orgány při ukládání sankce přihlíděly; jiného přestupku se dle seznamu přestupků stěžovatel v daný den nedopustil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2009, čj. 5 As 59/2008-63). Lze nicméně apelovat na správní orgány (zejména na městský úřad), aby v budoucnu přistupovaly k podrobnější specifikaci předchozích přestupků, ke kterým je dovozována recidiva.

IV.F Námitka nezákonné sankce

[41] Stěžovatel namítl nezákonné uložení sankce, údajně odůvodněné skutečností, že stěžovatel byl „vybodován“; neaktuálnost takového závěru stěžovatel vyvracel tvrzením o zrušení jednoho z rozhodnutí zakládajících bodový přípis. Za absurdní označil stěžovatel úvahu krajského soudu, že měl uvést, zda a kdy nabylo toto rozhodnutí právní moci.

[42] Dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona [p]ři určení druhu sankce a její výměry se přihlédne k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení.

[43] Z rozhodnutí městského úřadu vyplývá, že stěžovateli byla za přestupek uložena pokuta ve výši 4 000 Kč dle ustanovení § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, jež umožňuje uložit pokutu od 2 500 Kč do 5 000 Kč; současně byla uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel na 4 měsíce dle odst. 5 téhož ustanovení, které umožňuje uložit takovou sankci na dobu od jednoho do šesti měsíců. Městský úřad výši ukládané sankce odůvodnil tím, že se jednalo o jedno z nejzávažnějších porušení zákona – ohrožení bezpečnosti silničního provozu, jakož i lidského života a zdraví, a to „v brzkých dopoledních hodinách, ve všední pracovní den, na frekventované silnici“, „v obydlené části obce, kde dochází mimo jiné i ke výskytu chodců“, „stěžovatel při překročení dovolené rychlosti předjížděl jiné vozidlo“, „jednalo se o úmyslné jednání“, stěžovatel má „třináct záznamů“ přestupků v evidenci, má přiděleno 12 bodů, což prokazuje, že „se jedná o řidiče ne až tak dbalého právních předpisů“ a projednávané jednání „nelze považovat za ojedinělé“. Jako polehčující okolnost městský úřad označil doznání stěžovatele, skutečnost, že se zasahujícími policisty spolupracoval a svého jednání litoval, a sociální poměry stěžovatele, který je (dle svého tvrzení) pracovně a existenčně odkázán na řídičský průkaz. Žalovaný se ve svém rozhodnutí se sankcemi uloženými městským úřadem ztotožnil; zdůraznil, že stěžovatel s třinácti záznamy přestupků a dvanácti body „není právě ukázněný řidič“.

[44] S ohledem na výše uvedené nutno konstatovat nedůvodnost stěžovatelovy námítky.

[45] Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že správní orgány při úvaze o výměře obou sankcí nepovažovaly za směrodatné a určující, zda stěžovatel dosáhl dvanácti bodů za předchozí spáchané přestupky, jak se stěžovatel mylně domnívá, nýbrž musely hodnotit a hodnotily dle § 12 odst. 1 přestupkového zákona pro účely výměry sankcí (i) osobu stěžovatele; o osobě pachatele a možnosti jeho nápravy lze usuzovat též z četnosti spáchaných přestupků. Z počtu přestupků stěžovatele správní orgány dovodily, že se stěžovatel přestupku nedopustil poprvé, ale má naopak s porušováním zákona v silničním provozu častější problémy. Uvedený poznatek o osobě pachatele spolu s dalšími konkrétně specifikovanými skutečnostmi odpovídajícími na kritéria v § 12 odst. 1 přestupkového zákona (srov. citaci zde v odst. [42]) vedly správní orgány k uložení sankcí v horní polovině sazby.

[46] Z uvedeného důvodu není ani třeba se zabývat tvrzeními stěžovatele, jak mohla či měla být zjištěna krajským soudem právní moc rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje čj. MSK 120316/2012, DSH/29518/2012/Slo (pozn. zdejší soud zjistil, že bylo vydáno v přezkumném řízení dne 9. 10. 2012 a týkalo se přestupku stěžovatele ze dne 4. 11. 2011). Ostatně možný výmaz jednoho ze záznamů přestupků (a tím i odpovídajících bodů) krajský soud ve svých závěrech zohlednil, neboť konstatoval, že „13, resp. 12 záznamů“ přestupků stěžovatele (shrnuje i typy předchozích přestupků stěžovatele) za dobu zhruba osmi let vypovídá o řidiči nikoliv příliš dbalém právních předpisů v silničním provozu.

V. Závěr a náklady řízení

[47] Vše uvedené shrnuje Nejvyšší správní soud následovně. Žalovaný dospěl procesně bezvadným způsobem k závěru respektujícímu relevantní zákonnou úpravu; práva stěžovatele nebyla ve správním (přestupkovém) řízení ani v rozhodnutí jím završeném nikterak zkrácena. Krajský soud následným zamítnutím žaloby nedopustil se přehmatu, který by byl způsobit zrušení stěžovaného rozsudku. Nejvyšší správní soud nadto konstatuje, že z celého správního spisu, spisu krajského soudu i z obsahu kasační stížnosti zřetelně vyplývá, že stěžovateli nijak nebylo v průběhu řízení správního i soudního bráněno předkládat jakékoliv jím za podstatné považované skutkové i právní výhrady, a to i včetně výhrad podaných opožděně či výhrad zjevně neopodstatněných. Nejvyšší správní soud zcela akceptuje, že stěžovatel byl oprávněn použít ke své obhajobě jakékoliv argumenty; to však neznamená, že by ve věci rozhodující úřady a soudy byly povinny tyto argumenty akceptovat. Přestupkové i následné soudní řízení zajisté musí vykazovat rysy spravedlivého procesu; z toho však nevyplývá, že odmítnutí stěžovatelových námitek představuje nespravedlnost. Skutečnosti rozhodné pro vinu a trest za přestupek stěžovatelem spáchaný byly objasněny způsobem zákonným a ani právní závěry z nich vyvozené ničím neporušily žádné stěžovateli náležející veřejné subjektivní právo. Právem stěžovatele není, aby ve věci bylo rozhodnuto způsobem, který on považuje za správný, ale aby v řízení, jehož byl účastníkem, nedošlo k nezákonným, resp. protiústavním zásahům do jemu zaručených práv. K ničemu takovému však, jak již uvedeno, nedošlo.

[48] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost dle § 110 odst. 1, věty druhé, s. ř. s. zamítl.

[49] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému náklady řízení, nad rámec obvyklé správní činnosti, nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2015

Zdeněk Kühn
předseda senátu